

השבץ – שאל

אני זוכר כל שנייה מאותם רגעים שבהם הכול התחיל להשתנות. את הדמעה הראשונה שלך שזלגה מהעין אל האוזן כששכבת על מיטת הטיפול אצל הכירופרקט, את הכאב העז שניסית להכיל, את הגוף שלך שאיבד שליטה והתחיל לקרוס, את המציאות שהשתנתה והתחושה שהקרקע נשמטת מתחת לרגלינו.

מלווה בתחושה של חולשה פנימית, כאילו הכול קורס פנימה אל תוכי, אני חוזר לאחור לאותם רגעים. החדר קטן, יש בו שטיח ירוק מקיר לקיר ומיטת כירופרקט אדומה באמצע. בפניה ניצבת כורסה קטנה ושם אני יושב, במרחק נגיעה ממך. את שוכבת על מיטת הטיפולים. דמעות מציפות את עינייך שהיו עצומות לפני רגע, נקוות בשלוליות גדולות והינה טיפה אחת בורחת הצידה ויורדת לכיוון האוזן. את אומרת שכואב לך והוא אומר לך, קחי את הזמן, תנוחי קצת, זה בסדר. סחרחורת עולה ותחושה לא טובה מתפתחת אצלך, את רוצה לשבת, אנחנו עוזרים לך לעבור לכורסה. הגוף שלך כבר מתנהג אחרת, הרגליים זזות מוזר, הידיים מתנפפות לצד הגוף, הדיבור שלך נהיה כבד ואת שעונה עלינו.

את יושבת בכורסה ואני לצידך, חושב שזה עוד רגע יעבור, שזו רק סחרחורת קלה. את מתחילה להקיא ואני עדיין לא מבין כלום. עברו שלוש דקות ואנחנו בתהליך של שינוי מציאות, "אנא המתן בעוד המציאות החדשה מתייצבת".

רופא מהקליניקה ליד נכנס לראות מה קרה ואומר, "אם זה לא משתפר תוך עשר דקות – להזמין אמבולנס". פתאום אני קולט שאת כמעט הולכת ועוזבת אותי כאן, מחזיק בך חזק ולא מוכן לשחרר. לא היום, לא ככה, לא אותי. לא, פשוט לא. שומר אותך איתי.

"תודה שהמתנת, המציאות החדשה סיימה לעלות, אתה מוזמן להתנסות".

אני מבין שמשהו משמעותי קורה ואומר לכירופרקט, "תזמין אמבולנס, אנחנו לא מחכים". מעולם לא פגשתי דקות ארוכות כל

כך. נצח עובר עד שהאמבולנס מגיע ומוצא את המקום. בינתיים אנחנו מעבירים אותך חזרה למיטת הטיפולים ואני מרים לך את הרגליים. זה עוזר קצת. הפרמדיק מגיע, בודק לך את האישונים, אחד קטנטן השני עצום. "CVA" הוא אומר כאילו זה ברור לכולם. אני עדיין לא מבין. את כבר ממש לא כאן, ברכת פנימה ואת בקושי מגיבה, ממלמלת ומתפתלת באי־נוחות. התכשיטים שלך שהיו מונחים על השולחן מוכנסים לשקית קטנה וניתנים לי כדי שלא יישארו מאחור.

מתחילים מחדש – אמבולנס ראשון

אמבולנס ראשון – מאיה

אני לא זוכרת הרבה מהנסיעה. דיברו איתי, אבל לא הייתי ברורה, שאול ענה קצת.

בהמשך מצאתי את עצמי בחדר המיון של בית החולים אסף הרופא. בתוך כל הכאוס גזרו לי חלק מהבגדים, חיברו לי אינפוזיה. נדמה לי שהורידו ממני את התכשיטים והשעון. הם עברו לתיק של שאול, ואת השעון שלי הוא ענד בעצמו במשך כמעט שבועיים מהאירוע. הייתי די לבד בחדר המיון, שוכבת בין שורות נוספות של חולים, ואנשי צוות מתרוצצים סביבי. הרגשתי מפוחדת, אבל הזמן עבר. הדלת למסדרון לא הייתה רחוקה ממני, וידעתי ששאול ממש שם. בשלב מסוים נתנו לו להיכנס, אני זוכרת אותו ואת הרופא מדברים ליד המיטה שלי.

שלחו אותי גם לבדיקת CT וניסו לדובב אותי קצת. בנוסף לשאול, שהיה איתי כל הזמן, הגיעו בני משפחה אחרים, אבל אני לא זוכרת מי בא ומתי. הרופאים, שחשדו בשבץ, החלו לטפל בי בסוג של מדלל דם שגם ממיס קרישי דם, והחלו בבדיקות לאפשרות של צנתור מוח. מהרגעים שאחרי הירידה מהאמבולנס בבית החולים אסף הרופא, יש לי הבלחות של זיכרון ובהן אני שוכבת על המיטה במיון ושום דבר לא ברור לי. כשהגענו לבית החולים לא היה במקום מצנתר מוח, לכן הוחלט להעביר אותי באמבולנס לבית החולים בילינסון, ובמקביל, הוזנק לשם מצנתר המוח שהיה בכוננות.

אמבולנס ראשון – שאול

הפרמדיקים לוקחים אותך, CVA. כמוכן שבאותו הזמן אין לי מושג מה זה. הפרמדיק שואל אותי לאיזה בית חולים אני רוצה להתפנות, ואני אפילו לא יודע מה האפשרויות מתוכן אני אמור לבחור. אני שואל אותו – "אתה מכיר את כולם, איפה ייתנו לה את הטיפול הכי טוב?" הוא חושב לרגע ועונה – "אסף הרופא". לי אין מושג איפה זה, ומה המרחק מכאן.

את באלונקה, ואני הולך מאחוריך, מנסה להחזיק לך את היד או הרגל, רק להמשיך להיות איתך במגע כדי שתרגישי שאת לא לבד, שאני איתך.

לפני שמכניסים אותך לאמבולנס, הפרמדיק אומר לי, "סע אחרינו", אבל ברור לי שאין שום סיכוי שאני עוזב אותך לבד במציאות החדשה הזו.

"אני רוצה לנסוע איתה".

"אתה תצטרך את האוטו שלך בהמשך".

"לא מעניין אותי האוטו, אני אותה לא עוזב".

"תעלה מקדימה".

אני איתך, כרגע את ואני עדיין לבד בתוך בועה. אף אחד במשפחה עוד לא יודע שהעולם שלנו קורס.

אני לא יכול לשבת איתך מאחור, נדמה לי שהפרמדיק מסביר שזה בגלל הביטוח. מהמושב הקדמי אני בקושי מצליח להגיע אלייך, המרחק פשוט עצום ואת כבר לא מתקשרת איתי או איתנו. אמבולנס ראשון, קצת מתרגש כמו ילד על כבאית, קצת לא מבין מה קורה לנו. אנחנו מגיעים לאסף הרופא. אני לא זוכר את היציאה מהרכב, אני זוכר רק את דלת הזכוכית שבמיון. מייד כשאנחנו מגיעים, המון אנשים ניגשים אלייך ומתחילים לטפל בך. מחזיק לך את היד, מלטף את הפנים, מנסה לענות על שאלות כמיטב יכולתו. מוציאים אותי החוצה כדי לארגן אותך. אני עומד במרחק של עשרים סנטימטרים ממך, מול דלת זכוכית אטומה, נטוע באמצע מסדרון ומסתכל על הדמויות המטושטשות שזזות ליד מיטתך. אחרי כמה דקות הדלת

נפתחת, את לבושה בחלוק ומחוברת להמון צינורות. הבגדים שלך, בשקית שחורה, ניתנים לי למשמרת. משהו להחזיק. משהו שלך. עוד שאלות ועוד תשובות. את מגיבה בקושי, מתפתלת במיטה, ממלמלת באי־נוחות. אני שם איתך.

אני שומע בחצי אוזן את שיחת הרופאים ומתערב, ואז מוציאים אותי שוב החוצה. אני לא יודע אם אני בחוץ כי התערבתי בשיחה או כי היו צריכים שאצא. שוב אני נטוע באמצע המסדרון, עומד מול דלת זכוכית אטומה שלא נפתחת, ואת ממש מעברה השני. לבד, לבד, לבד.

אני לא יכול וזה לא נכון להתמודד עם זה לבד אבל אינני יכול גם להסביר ארוכות בטלפון, אני בקושי נושם ואני מבין שאנחנו צריכים תמיכה. אני בוחר לקרוא למי שלדעתי יתמוך כך ובי הכי טוב, ולא ישאל שאלות כי אני פשוט לא יכול לתת תשובות. אני שולח שתי הודעות. לשְנִי, אחות של מאיה, אני כותב – "תתחילי לרדת לשפלה, אני צריך אותך". ואחת לגדעון אחי – "אני צריך אותך, מאיה עברה אירוע מוחי אני באספ הרופא, תגיע".

עכשיו קריסת עולמנו מתחילה להדהד דרך המשפחה, גלים־גלים של ידיעות מתחילים לזוז דרך מרקם החיים. עוד ועוד חיים שעוצרים לרגע בתדהמה, חלקם מבינים את ההשלכות, חלקם רק יודעים שקרה משהו רע.

אני עוד עומד מול דלת זכוכית סגורה, מחכה לאפשרות להתגנב חזרה פנימה כדי לראות אותך.

בדיקות, צילומים, מסדרונות קרים, ריח של חומר חיטוי. "היא יכולה לא לזוז בזמן הצילום?" שואלים אותי. אני לא יודע, אבל מנסה להסביר לך לא לזוז.

מסדרונות, לחכות, שקית שחורה עם הדברים שלך ביד, לוקחים אותך לעוד בדיקה ומוציאים אותי לעוד מסדרון, שְנִי מתקשרת, היא במונית בדרך, אני מתקשה לדבר, "אספ הרופא, מיון, תתקשרי כשתגיעי".

צריך לבטל את מחר והלאה. אני שולח הודעה למנהל שלי, הקורס שהייתי אמור להריץ לראשונה מחר, מתבטל. מתחילות שיחות טלפון מקולגות שאני לא יכול לענות להם, הגרון חנוק, מתחילות להגיע הודעות מודאגות. אני שולח הודעה כדי שידעו שאני מחוץ למשחק, בבית חולים עם מאיה, אין לי מושג לאן מכאן.

אני חנוק בתוך ואקום פנימי, זה לא הגיוני כמה שזה כואב. שְׁנִי מגיעה, חולצת פסים וחיבוק שכל כך הייתי צריך. מתחילה לעזור ולענות במקומי על שאלות. מעדכנת את המשפחה. מתחילים לכנס משאבים, לרתום כוחות למשימה. הרופאים במשפחה מקבלים הודעה על מה מתרחש ומתבקשים לראות אם יש להם אפשרות לעזור או לקדם דברים. המעגל הקרוב מקבל הודעה על מה שמתרחש כאן בעולם שלנו וכולם מתחילים להתכנס אלינו.

אנחנו עומדים במסדרון במרחק של כמה מטרים ממך, בינך לבינינו דלת זכוכית חלבית, בראשי אני מחזיק לך את היד ומביט לך בעיניים גם מבעד לזכוכית, לא עוזב אותך לרגע.

רק אתמול הלכנו ברגל לפאב ואמרנו כמה טוב לנו בחיים שבנינו לנו, והינה נזרקנו למציאות אחרת. תרגיל קלאסי של החיים. איך לא ציפינו לזה. שמישהו יציל אותנו, זה לא הגיוני.

נהניתם מהקריאה?

**עותק מודפס של חיה על זמן שאול ממתין
לכם עכשיו,
משלוח מהיר עד הבית או איסוף עצמי.**

לרכישת הספר

<https://mayashaul.co.il>

